

**Kroniek nr: 22 van “Innemend Italië” op 739 ex.
Mijmeringen, bedenkingen, mededelingen, schrijfsels...**

DE GODEN VAN NAPELS

Beweren dat veel Italianen een hechte band onderhouden met het legioen aan heiligen is een open deur intrappen. Dat ze daarenboven ook nog bijgelovig zijn zal menigeen onder de lezers eveneens beamen. En wie ooit door de volkswijken van Napels heeft geslenterd zal beide kenmerken in tienvoud opgemerkt hebben.

Als men ooit in Italië een populariteitspoll houdt over de duizenden heiligen en zaligen, dan zal het pas spannend worden voor de tweede plaats. Met stip staat Padre Pio op het hoogste schavotje. In wiewertermen spreekt men dan van 'een straatlengte voorsprong'. En wees ervan overtuigd: het zal een zeer lange straat zijn. De rest 'staat niet eens op de foto'. In de volksdevotie gaat hij zelfs de Maagd Maria en Jezus Christus vooraf. Je moet in Italië (en niet alleen daar) al heel goed gaan zoeken om een kerk te vinden waar geen icoon of beeld van onze vriend opgesteld staat en vereerd wordt. In vele auto's prijkt zijn portret aan de voorruit. Bij een frontale botsing legt men zijn ziel niet in de handen van de airbag, maar wel in deze van pater Pio. Het spreekt dan ook vanzelf dat we overal in Napels kapelletjes ter zijner ere aantreffen.

GELUK IN COVID-TIJDEN

Geluk hoef je in Napels niet steeds te zoeken in de uitgebreide schare van heiligen en zaligen. Je vindt het zo midden de straat, al moet je wel een beetje zoeken. In de Via dei Tribunali zoek je even de kerk op die luistert naar de prachtige naam van Purgatorio ad Arco. Ze is gemakkelijk te herkennen want ze staat volledig in het teken van

de dood: schedels en beenderen fleuren zowel de gevel als het interieur op. Daar tegenover is een doorsteek: de Vico del Fico al Purgatorio. De naam is langer dan het steegje breed is. Aan de ingang ervan ontdek je het beeld van Pulcinella, de Napolitaan van de Commedia dell'Arte. Het is een nogal boertige komiek die ook connecties heeft met de dood. Het valt dan ook niet te verwonderen dat hij hier zijn standbeeld heeft. Over zijn haakneus wrijven brengt geluk al zou ik mij in deze covid-tijd toch tweemaal bedenken.

Geluk kan je in Napels ook kopen in de vorm van een amulet. Rond de Duomo tref je nogal wat duistere lieden aan die je verhalen een bundeltje gekromde rode pepers te kopen, de zogenaamde *cornetti* of hoorntjes, bijeengehouden door een rood lintje. Ze verwijzen naar de Italiaanse uitdrukking: *Fare le corna*, of iemand horens zetten, wat dan zoveel betekent dat iemand zijn vrouw of man bedriegt. Wie een dergelijk amulet bij zich draagt wordt tegen dit huwelijksoneil beschermd.

BLOED MOET VLOEIEN

Nu we toch in de buurt van de kathedraal staan kunnen we even aandacht besteden aan de schutpatroon van Napels: San Gennaro. Vorig jaar waren we op 19 september in de stad om getuige te zijn van het jaarlijks wonder dat moet geschieden en waar elke Napolitaan vurig op hoopt: het opnieuw vloeibaar worden van het bloed van hun heilige martelaar. Als dat geschiedt wordt de stad voor een gans jaar gevrijwaard van onheil. Terloops: San Gennaro uit Benevento (Januarius in het Nederlands) werd in 305 door keizer Diocletianus in de arena van Pozzuoli voor de leeuwen geworpen. De roofdieren weigerden echter om hem tot hun middagmaal te nuttigen en knielden voor hem neer. Waarop de keizer de opdracht gaf hem te laten onthoofden bij de zwavelbronnen van Solfatara. Napolitanen hebben echt iets met de dood. Zowel de arena als de krater Solfatara zijn een bezoekje overwaard, maar dat terzijde.

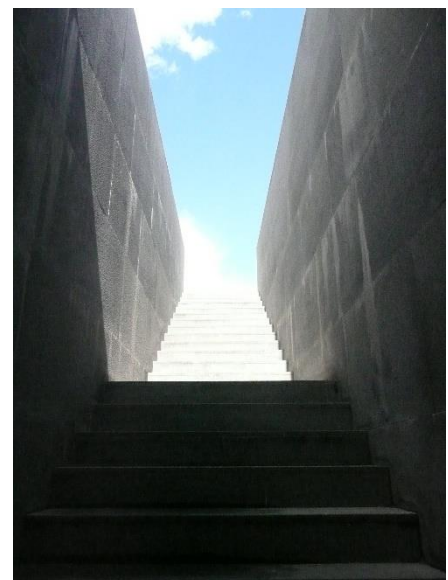

We keren terug naar de jaarlijkse ceremonie. In grote drommen stromen de stedelingen 's morgens toe om die speciale eucharistieviering mee te maken. De enorme kerk is duidelijk veel te klein om alle gelovigen van een plaatsje te voorzien. Gelukkig staat er buiten een enorm scherm waardoor iedereen de plechtigheid live kan meemaken. Wanneer rond 11 uur de bisschop in vol ornaat naar buiten schrijdt en de ampul met het vloeibaar bloed aan het publiek toont steekt een gejuich op dat horen en zien doet vergaan.

MARADONNA VERSUS “CIRO-DRIJÈS”

Het deed me een beetje denken aan twee dagen voordien. Toen konden we tijdens het avondeten op groot scherm de voetbalwedstrijd SSC Napoli – Liverpool volgen. Lange tijd bleef het 0-0 tot op de 82ste minuut de Italianen een strafschop kregen. Dries Mertens zette die om. Een uitbarsting van de Vesuvius is minder luidruchtig.

Zo kreeg Napels er een nieuwe god bij, eentje die nog onsterfelijker wordt dan zijn Argentijnse voorganger Maradonna, 35 jaar en nog meer kilo's geleden. De eerbiedige manier waarop de taxichauffeur de naam van onze landgenoot uitsprak zei boekdelen: “Ciro, Drijès Mertens”. Telkens wanneer je een Napolitaan meldt dat je Belg bent volgt een lange, gewijde stilte. Mertens wist heel goed dat hij Napels niet moest ruilen voor de miljoenen van Internazionale want in noord-Italië gelooft men niet meer in echte goden.

Wie ook niet in goden gelooft zijn de regisseurs van de filmserie *l'Amica Geniale*, naar de fantastische boeken van de raadselachtige Elena Ferrante. In het opgezette decor heb ik geen enkele kerk of kapel ontdekt, noch een of andere non of pastoor in soutane die over het voetpad dwaalt. Die regisseurs zijn duidelijk nooit in Napels geweest waar goden als Mertens de tifosi naar de zevende hemel leiden. Al geef ik wel toe dat er voor de TV-serie toch een enorm mirakel over hun Napels is neergedaald. Nog nooit lag de hoofdstad van Campania er zo netjes bij.

Waar je ook ten hemel kunt opstijgen is in het MADRE, het museum voor moderne kunst. Daar leidt een trap naar het dakterras. Maar de foto bewijst dat het eigenlijk een *Stairway to Heaven* is.

Marc Vandenbon

Auteur van "Innemend Italië"

marc.vandenbon@telenet.be

www.innemenditalie.be

Avondvullende voordrachten:

- Rome, andere paden
- Innemend Italië

Info op aanvraag

